

[Erhard Jakobsen.]

bejder må ikke, hverken direkte eller indirekte, gennem udsendelsens tilrettelæggelse tage parti i kontroversielle spørgsmål. Det bør følge af, at Danmarks radio er en statsradio, og at staten ikke officielt tager standpunkt til kontroversielle spørgsmål.

Punkt 3: saglighed. Det lyder som en frase, men det skal forstås på den måde, at ingen oplysninger må komme ud igennem radio og tv, som ikke er checket af i forvejen. Det er begrundet med, at hvad folk hører i radioen og ser i tv, tillægger de en slags statsgaranti; det tror de er noget, der er undersøgt. Når en statistik refereres, så tror folk, den er rigtig. Derfor bør Danmarks radio og tv ikke lægge navn til hvad som helst, der har stået i aviserne. Det må checkes af en ekstra gang.

Det er for mig tre eksempler på, hvad jeg mener radiatorådet bør indføre i publiceringsregler.

Og så endelig det sidste: jeg mener, vi trænger til specielle regler for forbrugerudsendelser. Vi har i vores henvendelse til radiatorådet, og vi har nævnt det i udvalget, fremført eksempler på, hvordan en bestemt medarbejder ved Danmarks radio har behandlet nogle mennesker fuldstændig efter forhørsmetoder. Medlemmer, der ønsker det, kan få et eksemplar af vor klage; de vil blive rædselsslagne over, at en medarbejder ved Danmarks radio over for to mennesker, der er inviteret ind, anvender en tone, som om vedkommende var til tredjegrads forhør — hvis sådan noget ellers findes. Dette må være ganske utilladeligt.

Jeg håber, at radiatorådet med den nye radiospredningslov i hånden, med klagenævnet i baggrunden, vil tage hårdt fat på disse områder. Så først kan radiatorådet løse sin opgave.

K. Helveg Petersen: Jeg vil gerne begynde med at beklage, at flertallet er blevet enig om, at vi nu skal låse os fast til en radioordning, der vil gælde for en årrække. På et vist tidspunkt var der i udvalget enighed om

med ministeren, at man skulle forhandle videre i sommerens løb med henblik på at gennemføre loven i løbet af efteråret. Det ville give os mere tid til at tage en lang række vigtige spørgsmål op til en grundigere behandling, og vi ville endda kunne nå det så betids, at loven kunne træde i kraft den 1. april 1974, svarende til det, der er sigtet i lovforslaget. Men der er altså sket det, at man under mit fravær ved Europaparlamentsmøder på ny har taget sagen op i udvalget, og nu skal altså loven gennemføres. Det skete på basis af ønsket om at få ankenævnet med, en tanke, jeg kunne slutte mig, uden at det skulle betyde, at vi så skulle ud i den revision, der ville binde os for en årrække.

Når jeg siger, at det binder os, skyldes det § 11. Som det allerede er sagt fra ordførerside, drejer denne paragraf sig om nedsættelsen af lokale programråd. Jeg ved ikke, hvor mange medlemmer der bliver i disse programråd, men jeg vil da tro, der bliver 300-400 mennesker i alt i det mindste. Det vil sige, at får man nedsat disse programråd, vil man ikke i løbet af et år kunne gå hen og foretage ændringer. Så er der lagt en struktur, der binder for en årrække. Det er min betænkelighed.

Der blev holdt et udvalgsmøde, da jeg kom hjem, og jeg forelagde mine synspunkter. Der blev holdt et møde med ordførerne, men der var ikke noget at gøre. Man ville nu gennemføre lovforslaget med de bindinger, jeg her har omtalt. Og så måtte jeg fremsætte mindretalsudtalelse og forslag til nye paragraffer, og det rejser altså den principielle debat, som jeg mener vi skal tage.

Jeg mener, vi må gøre os klart, at om ikke vi tager den her i salen, så vil vi få den ude over landet. Jeg mener, vi må diskutere, om det er rigtigt og rimeligt, at vi fortsat skal have et radiatoråd af den størrelse, som vi har nu, og med den sammensætning, som rådet har. Efter de tilføjelser, der er sket i lovforslaget, kommer vi nu op på 22 medlemmer i radiatorådet, heraf er de 17 udpeget af folketinget. Mon det ikke snart er tilstrækkeligt?